



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1341/2021
07.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића, Бранка Станића, Татјане Матковића Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца Месне заједнице Обровац, коју заступа пуномоћник Мирослав Пупац, адвокат у ..., против тужених АА, ББ и ВВ, сви из ..., које заступа пуномоћник Милан Штрбац, адвокат у ..., и ГГ из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1639/18 од 12.02.2020. године, у седници већа од 07.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог ВВ.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Новом Саду Гж 1639/18 од 12.02.2020. године тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П 446/16 од 03.10.2017. године, исправљена решењем П 446/16 од 26.02.2018. године, у делу којим је одбијен тужбени захтев према туженом ВВ и у делу о трошковима поступка у односу на туженог ВВ.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом ВВ на име накнаде трошкова ревизијског поступка исплати износ од 23.328,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П 446/16 од 03.10.2017. године, која је исправљена решењем П 446/16 од 26.02.2018. године, одбијен је тужбени захтев да се обавезу да исплате тужиоцу тужени ББ износ од 23.200,00 динара и тужени ВВ у износ од 23.300,00 динара, све са законском затезном каматом од 29.04.2014. године до исплате, а на име неисплаћених комуналних услуга по уговору о измирењу дугова за комуналне услуге, и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка, утврђено је да је тужба повучена у односу на тужене АА и ГГ и обавезан је тужилац да туженима АА, ББ и ВВ на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 61.500,00 динара са законском затезном каматом од 03.10.2017. године до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 1639/18 од 12.02.2020. године жалаба тужиоца је делимично усвојена, делимично одбијена и првостепена пресуда преиначена тако што је обавезан тужени ВВ да тужиоцу исплати износ од 23.300,00 динара са законском затезном каматом од 24.09.2014. године до исплате и на име накнаде трошкова поступка износ од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и обавезан је тужилац да туженима АА и ББ накнади трошкове поступка у износу од 46.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а у преосталом делу првостепена пресуда је потврђена и обавезан је тужени ВВ да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ВВ је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог ВВ, на основу члана 404. ЗПП, сматрајући да постоји потреба за уједначавањем судске праксе у погледу питања застарелости наплате комуналних услуга по уговору о измирењу дугова за комуналне услуге.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. ЗПП и установио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени ВВ закључили су 28.04.2014. године уговор о измирењу дугова за комуналне услуге. Наведеним уговором је уговорено да тужени ВВ, као дужник, према тужиоцу, као повериоцу, на основу прегледа пословних књига тужиоца за комуналне услуге (утрошену воду и изношење отпада) дугује износ од 23.300,00 динара и да ће тај износ отплатити у једном делу пре потписивања уговора, а остатак у пет једнаких месечних рата у износу од 3.600,00 динара. Наведени уговор се не односи на одложено плаћање услуга које доспевају почев од 01.01.2014. године. Тужба је поднета 02.08.2016. године.

Према становишту првостепеног суда, тужбени захтев према туженом ВВ није основан јер је потраживање тужиоца које је предмет уговора од 28.04.2014. године застарело на основу члана 378. става 1. тачке 1) ЗОО.

Према становишту другостепеног суда, потраживање тужиоца према туженом ВВ није застарело јер је закључивањем уговора од 28.04.2014. тужени ВВ признао дуг,

па се на потраживање из тог уговора примењује општи рок застарелости из члана 371. ЗОО који почиње да тече од закључења уговора.

Основано се ревизијом указује да је побијаном пресудом материјално право погрешно примењено. Уговором од 28.04.2014. године тужени ВВ је признао тужиочево потраживање настало до 01.01.2014. године. Признање дуга није правни основ у облигационоправном смислу, већ начин регулисања односа између повериоца и дужника. Стога чињеница да је ВВ признао дуг не мења правни основ тужиочевог потраживања, нити утиче на дужину рока застарелости тог потраживања. Тужиочево потраживање и даље је потраживање по основу извршених комуналних услуга и застарева у року прописаном чланом 378. ставом 1. тачком 1) ЗОО. Уговор од 28.04.2014. године делује само на прекид рока застарелости у смислу чланова 366. и 392. ставова 1. и 2. ЗОО јер се тужени ВВ закључивањем тог уговора одрекао застарелости за потраживања која су предмет уговора. Сходно наведеном, рок застарелости од једне године из члана 378. става 1. тачке 1) ЗОО за потраживање тужиоца из уговора од 28.04.2014. године почиње да тече од дана признања дуга, то јест од 28.04.2014. године. Како је тужба поднета 02.08.2016. године, првостепени суд је правилно одбио тужбени захтев због застарелости.

На основу изнетог, применом члана 416. става 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Врховни касациони суд је применом члана 165. става 2. у вези чланова 153. и 154. ЗПП обавезао тужиоца да туженом ВВ накнади трошкове ревизијског поступка у износу 23.328,00 динара који обухвата награду пуномоћнику за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара и судске таксе на ревизију и ову пресуду у износима од по 5.664,00 динара.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић